

telkens
le Kerk
u onder
tegen-
r niet
nument,
ten en
en ver-
rk doet
rat, der
lichts,
oals ze
naar in

kan in
vinden,
etenen
legioen
lit ver-
n deze
rk van
alschte
en ge-
aderen
le Kerk
d in de
en het
rd, dat
vatting
aus de
t juist,
horven
macht.
toch
en stuk
leven,
op, in
een
en, en
mag
erking
e ook
in de
ouden,
ghezel
Kerk
nische
al dat
made-
in de
haar

chijn-
van
de is,
zijn,
loeld,
toods
g van
het
in te
en en
en de
en een
e en
eken,
enals
ding
eder-
alleen
kerk
Kerk-
hulp
a en
n tijd
door
g en
egen
ande
poot,
ordt
ge-
hen,
arbij
van

hijn-
arop
bus
lenis
neer
alste
zo-
aakt,
Kerk
geen
zulk
In
in in
be-
over
ken-
er al-
den
van
egd
van
ar-
ste-
in
ar-
ver-
an-
is
die
elfs
nne
e en
e en
ze
pe
en,
de
tus
en,
te-
die
ns
of
er
ok

id,
als
Al

mag de Kerk in de dagen der Apostelen nog geen belijdenisgeschrift bezeten hebben, in onze dagen is zulk een belijdenis voor de Kerk wel noodzakelijk, niet alleen om daarin haar geloof uit te spreken, maar ook om het verschil tusschen haar en de andere Kerken en secten aan te geven. Een Kerk, die haar belijdenis loslaat en niet meer handhaaft, verzwakt haar levensbeginsel, wist de grens tusschen haar en de wereld uit en stelt zich daarom aan het gevaar bloot van een schijnkerk te worden. Maar hoewel we dit alles gaarne aan Prof. Fabius toestemmen, toch mag in debelijdenis het wezen der Kerk niet gezocht. Waarin het wezen der Kerk dan bestaat, zullen we in een volgend artikel aangeven.

Dr. H. H. K.

Leestafel.

1. BERN. SMYTEGELT. DES CHRISTENS REINIGING IN LEVEN EN STERVEN OF VERKLARING OVER DE HEIDELBERGENSche Catechismus, in LII Predikaten. J. H. Kok—Kampen.

«Oude schrijvers worden niet gelezen.»

Zoo beweert men.

De heer Kok schijnt het met deze bewering niet eens te zijn. Althans hij heeft, ook als zekkenaar, er blijkbaar voordeel in gezien om deze Catechismus-verklaring openbaar te maken.

En ik geloof, dat hij nog niet zoo mis heeft gezien.

De eervoorzigtige, godvruchtige en zeer talrijke heer BERNARDUS SMYTEGELT, in zijn leven Badienaar des Heiligen Evangelies te Middelburg, zouds boven het gedicht staat dat zekere heer THIRKENS bij de eerste uitgave schreef, is mede door dit boek een, onder ons gereformeerde volk, geleide. Schrijver geweest en voor velen tot op dezen dag een met smaak gelezen en Schrijver gebleven.

Het is dan ook een waardig boek en, zouds Kerk de «veranderde uitgave volgens 1741» thans in 1918 uitgeeft, niet het er niet zijn in goudletters gedrukt titel op zant-rooden band, met zijn duidelijke letter op heiter-wit papier, ook «bevalige» uit.

Zoo bevalig, dat er alle kans is, in dat ook een twintigste-eeuwse ouder ons kerkmeester en er naar grijpen en in lezen zal.

En dat zal hem deugd doen.

Ik ken het loch goed eens tot dien heer THIRKENS wanneer hij in zijn lofzucht zingt:

Ziet weer een nuttig werk, 'treen velen zal

Vooral aan hen, die steeds naar d'oude paden

En ook aan die, wier geest de aarde heeft

Wanneer zij zuiver is gegrond op d'oude Woord.

Zoo is het maar.

Er is tegenwoordig eenzijdigheid dwepen met «oude paden» en anderzijds dwepen met «nieuwe banen».

Gelijk alle «dwepen», is ook «doverdriven».

Gemis aan bezinning.

In dit geval of overdreven conservatisme, dat zich niet bezit op den vooruitgang, of overdreven radicalisme dat zich niet hant op het punt van waar de «gang-vooruit» moet voortgezet. Bij zulk een dwepen loopt men gevaar in zijn gereformeerdeheid of te vastaren of af te dwalen.

Het ware, het echte zit hem d'op in die synthese, dat men «beginne» in de op Gods Woord ruiver gezuurde waarheid der oude paden, zijn denken over weten en leven voortzet in nieuwe banen.

Dan blijft men in de goede richting.

Dan blijft men trouw aan het hegel.

De lering van dit boek kan ik d'allerleest aanbevelen omdat zij een kijk geeft op «oude paden» aan hen, die naar die pad studee vragen, maar ook aan hen, die, dotal maar turen op de «nieuwe banen», voor de «oude paden» geen oog meer hebben.

Maar ik kan die lezing ook aanbevelen met betrekking tot de homiliek of de «vast der preekmakart».

Of Dr. SMYTEGELT, dan zoo'n meent in dit vak, in dit onderdeel der Diaconische ofwel Ambtelijke vakken is geweest?

Ik zou deze vraag niet gaarne beweig beantwoorden. Maar zijn Catechismus-erken, hebben een vooruitelike eigenschap: zijn niet verouderd.

In het Extract uit de handelingen der Classen van Walcheren den 3den Mei 1742, welk Extract vóór den bundel Catechismuspreken afgedrukt, schrijven de heeren Censoren a dit boek: «Hetzelve is gedrukt en staat uitgeven te worden, niet naar het eigenhandig schrift des predikers, maar onder het predikschreiven, met hoeveel nauwkeurigheid men of willen wij niet bepalen.»

Heel doorzichtig is dit zeker niet.

Bedoeld zal wel zijn, dat het boek nieraar een manuscript van domine zelf, maar naar zijn hoorders van de preken hadden-geschreven, is uitgegeven.

In verband hiernaede schreven de eervorde heeren deputaten voor de boeken-censuurwij vinden wel dat het boek met stichting worden gelezen, doch denken dat de spier, zoo hij de uitgever van zijn Predikaten, willen zij, juist overal derelide uitdrukking en bewijzen, of niet gebukt, of niet behou zou hebben, welke nu gemaakt worden.

Wat de heeren PLEYER en VAN WINGEN hier bedoelen is wel doorzichtig.

Zij stuiten in het manuscript hier en daar een watw gedagterde, op een wat ongedwone of losse uitdrukking en, met men aan de v starrende plechtigheid van 'n Amsterdamsch aanpreker doen denkende, defigheid kond zij dergelijke uitdrukkingen niet goed zetten.

Zij stuiten in het manuscript hier en da op wat mij onvergellike leermeester ALLAS PLEYER «kanselargumente» noemde. Red neeringen, die zich meet tot het gemoed d tot het verstand wenden; meer overreden da bewijzen. En mer intellectuel dan emoties Kerkelijke groot werk bestond over de Volending.

Nu wilken zij, om meer dan een reden, SMYTEGELT zelf daarover niet hard vallen en de boeken daarom deze buitenissigheden maar of rekening van de afschijvers zijner preken.

Maar dit verlaakt zit op den weerin der Heeren PLEYER en VAN WINGEN tegen het natuurlijke en wat ik zou willen noemen christus en zijne handhaving, ook weer in 't slot «hartelijke» in SMYTEGELT's catechismuspreken, van het Recht en de Eer van Christus tot in Volending der tijden.

Nimmer laten wij in ons leven zulk een heer- beschouwing over het Goddelijk inwerken op menscheijk intellect der profeten, of hoorden door een grootschen Goddelijk harpsal in waren van het gemoedleven van den Psalmist.

Maar juist dit «natuurlijke» en «hartelijke», of dit «emotionele» geeft aan «deze preken» over het andere kanselwerk van Middelburg's geliefden prediker heb ik 't hier nu niet, — die wondere charme, die magische bekoring, welke naast «zuivere Schriftverklaring» en een, met veleleere en leer van het «geestelijk leven» niet op al te gespannen voet staan, aan 'n gereformeerde preek deugd doet.

Deugd doet, ook omdat deze charme meniglei homilietische zonde bedekt.

Deugd doet, omdat een preek, ook 'n gereformeerde preek, nu eenmaal iets anders is dan een les in Ziekkunde, Dogmatiek en Ethiek, maar het woord van een in deze wetenschappen geoeend hertut van Christus, waarin hij diens Evangelie zoo uitloopt voor zijn hoorders, dat het doorklinkt tot in hun harten, waarin zij de uitgangen des levens.

En nauwkeurig RECHTER VAN ZAKEN verhoort de waarde van dit boek, welks waarde uit een oogpunt van «op-de-hoogte-van-den-tijde», zijn, uiteraard zeer betrekkelijk is.

2. Dr. M. M. DEN HERTOEG, LEVENSGEHEIM. De Erven W. A. Beschoor te 's-Gravenhage.

Dit predikant der Ned. Herv. Gemeente te 's-Gravenhage biedt in dit boekje van 143 bladzijden een 25-tal meditaties over woorden der Heilige Schrift.

Een up-to-date bundeltje, waarin oude paden met nieuwe banen op het gelukkigst zijn verbonden en waarin ook de charme van het «natuurlijke» en «hartelijke» niet ontbreekt.

Ter kenachetsing ontneem ik hier enkele zinnen uit de laatste meditatie. Uit die over 2 Petrus 3:13: Maar wij verwachten, naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in duwelke gerechtigheid wonen.

Boven deze mediatie schreef de auteur: OPTIMISTISCHE PESSIMISME.

Eerst dan hoe een kijk op deze wereld, vooral zouds zij nu is, niet dan een pessimistische stemming wekt. Maar, roept den HERTOEG uit: «Welk een verschil tusschen het pessimisme van het Boedisme of dat van de pessimistische wijsgeeren der vorige eeuw aan de ene zide en dat van de Christelijke wereld- en levensbeschouwing anderzijde!»

En om dit verschil te doen uit komen wijst hij op een andere bladzide op het optimisme van Gods Woord:

«Zeker — pessimisme. Deze wereld gaat voorbij. Zij is, sinds in haar de zonde is ingekomen, ten doode opgeschreven.

«Maar dit pessimisme is optimistisch pessimisme. Het einde dezer wereld zal niet vernietiging, doch heerschappij zijn.»

En deze schriftuurlijke gedachte wordt dan verder ontwikkeld op de bladzijden waar de auteur «begint van «de oude paden» door uit te gaan van Art. 37 onzer belijdenis, maar den «gang-vooruit» al meer neemt naar de realistische beschouwing van de nieuwe wereldhoofding, gelijk zij ook in Dr. KUYPER's thaus voltooide Studie VAN DE VOLENDING is voortgedragen, dat in tegenstelling met de gangbare maar on-Schriftuurlijke, die alles vergeestelijkt.

3. ERN. HAZER. Bijbelische Kalender voor 1919 bewerkt door H. W. S. — Uitgave der Vereniging «Christelijke Bibliotheek» — Nijkerk — G. F. Callenbach.

Een rustig aandoend Schild met op het midden een welgeaande beelding der traditio-nelle Christus-voorstelling van Openbaring 3:20: Zie, Ik sta aan de deur en ik klopf. Boven: ERN. HAZER en er onder het Blok. Het geheel omlijst door Lilietje-van-dalen.

Op de bladzijden van het Blok datum, dagteek met verje en aanwijzing «aan een te lezen Schriftgedeelte».

Hierbij een prachtig premie-boek waarover ik een volgend maal hoop te schrijven.

Uit de Pers.

Ook van Roomsche zijde trok het de aandacht, dat de reeks van onze hoofdartikelen inzake de Volending in het voorlaatste nummer ten einde liep.

In de Maatschappij van 25 December j.l. (Och-tendblad) werd aan dit gebeuren zelfs een inter-essant artikel gewijd, met de opmerking, dat dusver van Roomsche zijde nimmer een zoo breedvoetige behandeling aan de Volending ten de viel.

Dit bespreking van onze artikelenreeks trok te meer onze aandacht, omdat eritiek, voortheen op onze artikelen uitgeefend, niet verwezen werd. Het artikel zelf luidde als volgt:

De aandacht dient gevestigd dat Dr. Kuyper thans, deze week, een reusentaal heeft voltooid, waaraan hij na zijn 75e levensjaar begonnen was. Wij be-doeien zijne «hoofdartikelen reeks» in «de Heraut», groot 306 artikelen, elk van meer dan 3 lange kolommen, een tiel voerend, «Van de Volending» en over 8 reeksen verdeeld. Als boekwerk, waartoe uitdruk is geboden, zal het drie delen, elk van duizend bladzijden beslaan.

Dit alles is één coherente hoofdartikel, waaraan de geniale oud-minister zins jaren heft gewerkt, bijna elke week. Elk artikel telt gemiddeld 4 of 5 rubrieken. — Al deze vele honderden rubrieken zijn even zoveel bouwstenen van dit christelijk epos. Bijna al deze artikelen bestudeerden wij, elke week, door ons zelve vergeleken met Katholieke H. Schriftuitgaven, met kaarten en.

In dit oeuvre, dat over de laatste tijden der wereld schrijft, in het licht der Opbaring, gaat Kuyper van af de Schopping der Wereld door alle oud- en nieuw-testamentische Schriftuurboeken heen tot in het boek der Openbaring van den Heiligen Johannes. Welke laatste boek der H. Schriftuur vers voor vers besproken wordt.

Het spreekt van zelf dat dit oeuvre geen Katholiek werk is. Genoeg bekend is, dat Pater Bensdorpfaliger met Dr. Kuyper polemiek voerde over den staat van Adam vóór den zondval; anderen met hem over het wezen van den Zaligmaker als God-der wondergeensingen des Heeren. Ten opzichte van al deze bestrijders heeng de grisoord op den grond van de APOCALYPSE is niets van deren aard.

Wanneer wij als in vogelvucht even herdenken, dat ons vooral getroffen heeft in dezen gerdend dom, is het licht schitterende belijdenis des grijaards geloof in de Verlossing door Christus, van het Recht en de Eer van Christus tot in Volending der tijden.

Nimmer laten wij in ons leven zulk een heer- beschouwing over het Goddelijk inwerken op menscheijk intellect der profeten, of hoorden door een grootschen Goddelijk harpsal in waren van het gemoedleven van den Psalmist.

Hoe treffend schrijft hij over Saul en David. Welk een ontroerend beeld schildert Kuyper ons van 't wezen van Nebucadnezar en zijn droom. Hoe vol majesteit laat hij alle profeten langs ons treden. Of de Apostelen, waar zij wijzen naar het einde der Tijden.

Als rag vercheurt hij alle moderne critiek op de Bijbelboeken. Het «veronderlijkt» is, dat hij dit doet in zinnen, voor alle kleine luiden begrijpelijk. De moeilijkste problemen ontwaart hij, vaagt hij weg als spelend met ij geniaal gebaar. Enorm is zijn kennis.

Zonder twijfel zijn er vele dwalingen in het oeuvre, vooral in zijn detailliteuteringen van het wezen der laatste dingen.

Hoe schitterend weer is zijn ontzenuwing van de leer der aanhangers van het duizendjarig Rijk, de leer, die juist nu weer sooveel aanhang vond.

Kuyper's oeuvre is in den eigenlijken zin der gedachte een christelijk-wijsgeertig wereldgeschiedenis. Oude Schapman wijst wel een «christelijke wijsgeerte» der gehele wereldgeschiedenis» schrijven, maar de groote Roomsche doode on zelf mededeelde. Hij heeft het niet mogen schrijven.

Hij leverde vele bouwkeursteenen, maar in dit opzicht, helaas geen Roomsche kathedraal. Het zou een werelddepoit in verren zijn geworden. Een Roomsche spiegel, ook voor profane wereldhistorie.

Kuyper schreef volgens zijne wereldbeschouwing, die in vele grootsche hoofdgedachten en is met de Roomsche Katholieke, zijn oeuvre in proza.

Maar in een proza, dat soms, vooral waar hij den psalmist dichtert in zijn weeten tekenen, als taal en in zinnen veel roemrijk bekend dichtwerk uitgaat!

De toon van Kuyper's werk is bijna steeds en overal een zeer christelijke, tegenover alle afwijkende meeningen. Hier is niet de staatman aan het woord, die soms striemend was, maar de edele christelijke denker.

Na dit bijna eenig hoofdartikelenplan in een ge-woone weekblad, waarin deze groote Oude steeds Gods Recht en Liefde en Eer met storere christelijke kracht manneveld heeft verdedigd tegenover de moderne kritiek op deze wereld, penat hij in zijn twee en tachtigste levensjaar, te midden van al zijn vele overige werk, alweer over een nieuwen grootschen, breed opgestellten arbeid: «Over den Messias», het vijfde dan van dezen aard. Hoe ook de beoordeelingen luiden zullen, Kuyper's oeuvre in zijn weekblad «de Heraut» staat als per-artikelenreeks van hoogst wetenschappelijke inhoud, misschien wel eenig in de wereld der jour-nalistiek.

Als amateur-journalist wenschten wij ten slotte eigenlijk juist naar dit verschijnsel als zoodanig met voorkeur even te mogen wijzen.

Dr. A. C. A. HOFFMAN.

Vooral na de aan waardering gespende be-spreking van onze critiek op politiek terrein, waarin men zich over de door ons ingekomen positie uitsprak, scheen 't ons goed, dit waar-deerend artikel voor onze lezers over te nemen.

In de Gelderische Kerkbode geeft Dr. v. d. Brink de volgende raadgevingen over het me-denemen van de kinderen naar de predikatie:

Wanneer, op welken leeftijd zal men daarmee aanvangen? Het ligt in den aard der zaak, dat het aan der kerk vroegtijdig medegenomen wordt. Daarbij moet echter gewacht, tot de kleinen be-hoorlijk stil kunnen zitten, anders zouden zij spoed-ig aanleiding kunnen geven tot stoornis.

Een legelijk vader of moeder denke niet enkel aan eigen stichting, maar ook aan die der andere gemeente-leden. Een bepaalde leeftijd is hier dan ook mogelijk precies aan te geven. Bovendien, het deere kind is niet gelijk aan het andere. Sommigen vragen er reeds om, als zij nog maar vier of vijf jaren oud zijn. De nieuwsgierigheid pikfelt. Het nieuwe trekt aan. Men make hiervan echter niet aanstonds een vasten regel en late het kind, zoo jong nog, wat vrij. De ouders dienen hunnen kin-deren een liefdedienst in en zij het een voorrecht mogen achten, als zij ook mede voor Gods aange-zicht mogen komen. Nooit zende men dan ook het kind voor straf naar de kerk. Daardoor zoudt ge allen met reeds in de geboorte smoren. Verder legge men het als straf op, dat het niet mee mag, als het zich niet goed gedraagt. Zoo zal men lang samenhand de orde er in kunnen brengen, dat het geregeld ééns, later tweemaal mede opgaat.

Tot die orde toch moet het komen. Ongezegdheid is in elken dienst zonde, maar vooral ook in des Heeren dienst.

Met de gewoonte nu, om het kind ééns per Zondag mede naar de kerk te nemen, kan men o. l. het best een begin maken, wanneer, of nog liever, kort nadat het kind op school geplaatst is. Daar toch wordt al spoedig ordeleendheid aan ge-leerd, zoodat het kind weldra in staat is geruime tijden rustig en stil te zitten. En wanneer het kind dan een paar jaar ouder is, b. v. ongeveer acht jaar, kan men er mede beginnen het elken rustdag tweemaal mede ter kerke te nemen.

En dit is inderdaad dure roeping voor de ouders en dringende eisch met betrekking tot het kind ten aanzien van den bloet der gemeente. Wij beluistren tegenwoordig gedurig alweer den slacht over de «symmetrische» belangstelling der jeugd voor de kerk en het kerkelijk leven. En dat is inderdaad eene gepreunde klacht. In de kringen der jeugd komt steeds meer een soort van tegen-zin op om getrouw op te gaan voor den dienst des Woords. Men wordt al koeler en onverschilliger ten opzichte van het ter kerke gaan. De on-geregeldheid in dezen is bij onze knipen en meisjes, bij onze jongelingen en jongedochters schromelijk groot. Eenmaal ter kerke gaan, nu, dat willen zij nog wel, maar tweemaal, daaraan denken zeer velen zelfs niet meer.

Maar wat heeft de schuld in dezen? Onders, die over het ongeregelde ter kerke gaan hunnen kin-deren onderhouden, geven dikwijls aan dezer de schuld, maar meest ten onrechte. Voor een groot deel hebben de ouders zelven schuld. Natuur-lijk zijn er weerbarstige kinderen, die zich aan de vermaningen der ouders niet storen, en die hoe langer hoe meer hun eigen weg gaan, tot bittere smart der ouders, die het zo gaarne anders had-den en die door gebed en liefdevolle vermaningen hunne kinderen tot andere gedachten zoeken te brengen.

Maar daarnaast staat een zeer groot aantal ouders, die de ontzenuw van hun groot in het kerkelijk leven aan zichzelf te wijten hebben. Men heeft van den beginne aan verzuimd om zijn kinderen aan orde en regel te gewennen in den dienst des Heeren. Men heeft nagelaten hen teis van het liefdelijke van dien dienst te doen gevoelen en hen op te tekken van der jeugd aan als kinderen des verbonds zich aan den Heere te geven, als die allen recht op hen heeft. Men heeft verzuimd na den dienst des Woords eens met zijne kinderen te spreken over het in de kerk gehoorde, en dus-doende bunne belangstelling te prikkelen. Men kwam er toe door schuldige wakheid, om zoo nu en dan eens aan de kinderen zelf het over te laten, of zij al of niet ter kerke zouden gaan. Meer nog, door eigen woord of voorbeeld of door beide was men oorzaak, dat de kinderen de achtung voor den dienst van God verloren en des Zondags op bed bleven liggen of uit wandelen gingen, en niet ver-schienen, waar Gods volk vergaderd.

Laten de ouders over dit alles eens ernstig na-denken en dan zoo spoedig mogelijk met verkeerde gewoonten zoeken te breken. Het gaat hier om eigen geestelijke welzijn, om den geestelijken wetstond der kinderen, die de Heere u gaf, om den bloet van Gods kerk en bovenal om de eere van zijnen Naam. Weest toch door uw zwakheid of ontzenuw of nalatigheid niet medoorzaak, dat er een geslacht ont-grooit, dat van den Heere vervreemd en zich van de kerk losmaakt.

Als de kerk des Heeren mede door uw toedoen en schuld verkwijnt en inzninkt, sal het oordeel des Heeren daarover ten uwe opzichte niet kunnen uitvallen. Brengt dan uwe kinderen getrouw mede naar de kerk en verbindt ze niet door eigen

slordigheid of onachtzaamheid, want hunner is het koninkrijk der hemelen. Zij hebben er recht op. Zij behooren daar te zijn. God telt ze mee. Zoudt ge se Hem willen onthouden?

Officiële Berichten.

Kort Verslag van de Vergadering der classis Brielle, gehouden op 13 November 1918 te Middelhamnis.

Artikel 1. De vergadering wordt geopend op gebruikelijke wijze.

Art. 2. De credentiebrieven worden nagerien en in orde bevonden. Alleen N. Helvoet zoud den afgevaardigde. Een kerk heeft instructie.

Art. 3. De vergadering wordt geconstitueerd. Moderamen: Ds. v. Lummel, praeses.

Ds. de Milt, scriba.

Ds. Gravendijk, assessor.

Art. 4. De notulen der vorige vergadering worden gelezen en goedgekeurd.

Art. 5. Da. Gravendijk wordt gelukgewenscht met de beoepenen, op hem uitgebracht. De praeses spreekt den wensch uit, dat hij voor de classis behouden blijve.

Art. 6. Een verzoek van de kerk van Br. betreffende Art. 13 D. K. O. wordt ingewilligd.

Art. 7. Bezwaarschrift van een br. uit een der kerken zal beantwoord worden.

Art. 8. De kerk van R. ontvangt inlichting over Art. 13 H. Reglement.

Art. 9. Het verzoek van de kerk van C. wordt besproken. De zaak komt niet tot een beslissing.

Art. 10. Rondvraag Art. 41 D. K. O. De kerk van den Bommel vraagt en ontvangt tot consulat Ds. Vasseur; de kerk van Tinte vraagt en ontvangt goedkeuring voor aanvrage van naamsverandering van de kerk van Oostvoorne.

Art. 11. Kerkvisitatoren brengen rapport uit.

Art. 12. Regeling vacaturebeurten. Rockanje Dec. Da. Verrij; Rockanje Febr. Da. Gravendijk; Stellendam Jan. Da. de Milt; Ouddorp Jan. Da. Mol; Den Bommel Dec. Ds. Vasseur; Den Bommel Febr. Da. v. Lummel; Ooltgensplaat Jan. Da. v. Velzen.

Art. 13. Rondvraag.

Art. 14. Het kort verslag wordt vastgesteld.

Art. 15. De praeses sluit de vergadering en gaat voor in dankgebed.

Op last der classis

H. Z. DE MILDT, Scriba.

CLASSIS AMERSFOORT.

Kort Verslag van de vergadering der Geref. Kerken in de classis Amersfoort, gehouden op 1 Oct. '18.

1. De vergadering wordt, namens de roepende kerk van Nieuw-Loosdrecht, op de gebruikelijke wijze door Ds. Donner geopend.

2. De presentielijst wordt geteekend en de credentiebrieven worden nagerien. Aan twee diaconen wordt keurmen verleid.

3. Het moderamen wordt aldus gevormd: Ds. Donner, praeses; Ds. Rietberg, scriba; Da. van Arkel, assessor.

4. De notulen worden gelezen en goedgekeurd.

5. De Zondagsdeputaat, Da. Meynen, geeft inlichtingen aangaande een kwestie, die, door zijn afwezigheid, op de vorige vergadering niet tot helderheid was gekomen.

6. De benoemingen voor het volgend jaar zijn aldus:

Archiefbewarende kerk: Amersfoort.

Scriba: Ds. G. Menken, Quaestor: Ds. A. M. Donner.

Voor kerkvisitatie: N. G. Di A. M. Donner en J. G. Meynen, sec. R. E. van Arkel. Z. G. Di H. Teerink, en J. H. Rietberg, sec. G. Menken.

Voor examina: Di R. E. van Arkel en J. G. Meynen.

Voor approbatie van attesten en aanwijzing van consulat in tusschentijd vacatures: De Kerkeraden van Amersfoort en Baarn.

Voor de regeling der vacaturebeurten: Ds. H. Teerink.

Voor de Zending: Ds. J. G. Meynen, sec. R. E. van Arkel.

Voor de Zending onder de Joden: Ds. G. Menken, sec. Ds. J. H. Rietberg.

Voor corr. Theol. School: Ds. A. M. Donner.

Voor coll. Theol. fac. der V. U. Ds. R. E. van Arkel.

Voor de Hulpbeh. Kerken: Ouderl. E. J. van Ommen, te Amersfoort.

Voor Art. 13: Ds. H. Teerink, sec. Ds. A. M. Donner.

Voor Prov. Studiefonds: Ds. J. G. Meynen en H. Teerink.

Voor Evangelisatie: Di Menken en sec. Meynen.

Voor Bezwaarsdien: Di van Arkel, sec. Meynen.

Voor de arbeid in Rijn-Pruisen: Ds. van Arkel, sec. Ouderl. G. van der Woerd, te Renswoude.

Voor samenwerking der Geref. Diaconien binnen de classis: Ds. J. H. Rietberg, Ouderling G. Schimmel en Diacon E. J. Vermeulen.

7. De rondvraag naar art. 41 D. K. O. vindt plaats.

In een ter sprake gebracht tuchtgeval, adviseert de classis over te gaan tot toepassing van de tweede trap der kerkelijke censuur.

Aan kerk B. van Bunschooten wordt Ds. Rietberg als consulat toegewezen. Aan een tweetal Kerken wordt in verschillende zaken raad ge-gewezen.

8. De vacaturebeurten worden aldus geregeld: Westbroek: Van Arkel; Oud-Loosdrecht: Menken; Nieuw-Loosdrecht: Donner; Veenendaal: Meynen; Maantendijk: Rietberg; Renswoude: Teerink.

9. Oud-Loosdrecht wordt aangewezen als roepende kerk voor de volgende vergadering. Praeses zal D.V. zijn: Ds. Meynen; scriba Ds. Menken; Assessor: Ds. Donner.

10. Bij de rondvraag dringt Ds. Van Arkel aan op classicaal steun voor den Evangelisatie-arbeid onder de geïnterneerde Belgen. Hij verkrijgt voor dat doel van de classis 100 gouden.

11. De collecten worden geleid.

12. De assessor gaat voor in dankzegging, waarna de praeses de vergadering sluit.

In naam en op last der classis,

R. E. VAN ARKEL.

Buitenland.